

Overgaard Nielsen: Når jeg stiller ministeren spørgsmålet om vejlaboratoriets status, er den direkte anledning den diskussion om vore betonmotorveje, der er blusset op efter ulykken på Vestmotorvejen for nylig. Men det væsentlige i den debat, der er ført siden, er, at man har fået en ubehagelig fornemmelse af usikkerhed med hensyn til de oplysninger, vi i fremtiden kan vente om den vejvæssige trafikikkerhed her i landet.

I 1970 meddelte den daværende trafikminister folketingets trafikudvalg, at statens vejlaboratorium frit kunne offentliggøre sine resultater. Det skulle ellers være en selvfølge, at folketinget og offentligheden fik fri og uensureret adgang til det materiale, men det måtte altså fastslås officielt.

Situationen i dag synes at være en ganske anden. Der uddeles såkaldte „mundkurve“ til højtstående embedsmænd, og jeg bruger med vilje udtrykket, for jeg ved, at det er rigtigt. Men lad mig straks slå fast, at jeg finder det yderst uheldigt, ja, i virkeligheden uantageligt, hvis den praksis breder sig, at folketinget kun kan få sine oplysninger fra administrationens øverste chefer. Det må være folketingets ret selv at vurdere et undersøgelsesmateriale fra eksperter, uden fortolkende eller udglattende mellemlid, især som her, hvor eksperterne har en anden mening end chefen.

Men det er også et spørgsmål om ministerens stilling og hans ansvar. For den 18. januar erklærede trafikministeren til Information, at han var

„uden kendskab til, at professor Ravn skulle have fået en sådan ordre“ — altså mundkurven — „og at han i det hele taget ikke er orienteret om, at der har været holdt møde mellem vejdirektør Milner og vejlaboratoriets personale.“

Hvordan kan man egentlig kræve, at en minister skal stå til ansvar, når han holdes så dårligt underrettet af chefen for en administrationsgren, og når denne chef egenmægtigt ændrer en praksis, som folketinget har fået meddelt at man vil følge? Det bør ikke være sådan, at kun vejdirektør Milner kan udtale sig om de veje, som vejdirektoratet har ansvaret for.

Vejlaboratoriet har hidtil arbejdet selvstændigt, og sådan synes jeg også det må være i fremtiden. Den instans, der bl. a.

skal kontrollere, hvad vejdirektoratet laver, skal selvfølgelig ikke være underlagt vejdirektoratet, og slet ikke når dette vejdirektorat synes at arbejde ud fra devisen: vi alene vide, hvad offentligheden, ministeren og folketinget skal orienteres om.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Jeg må indledningsvis sige, at der er al mulig grund til varsomhed med citater i denne sag, i hvert fald dem som har været nævnt i Information, fordi man dér ustandselig har gjort sig skyldig i en sammenblanding af de forskellige faktorer i forbindelse med vejdirektoratet, vejdatalaboratoriet og vejlaboratoriet. Jeg har i den forbindelse ført adskillige samtaler med Information, men der er kun kommet en lille smule af det ud, og en lang række af de ting, som kunne vise, at man sammenblandede elementer, der ikke havde noget med hinanden at gøre, kom overhovedet ikke frem.

Dernæst vil jeg til det konkret stillede spørgsmål sige, at der ikke er tale om at nedlægge de funktioner, som statens vejlaboratorium udfører. Tværtimod er der planer om at styrke kontrol- og udviklingsarbejdet, som udføres af laboratoriet under vejdirektoratet. Statens vejlaboratorium er oprettet med hjemmel i loven af 1927 under det daværende overvejsinspektorat. Det blev i 1949 henlagt under vejdirektoratet og har dér haft til opgave at foretage undersøgelser og rådgivning på vejbygningsområdet i henhold til fremsatte ønsker herom fra vejbestyrelserne og private samt på eget initiativ at udøve forsknings- og oplysningsvirksomhed inden for vejområdet.

Den nye vejlov forudsætter en omlægning af statens vejadministration. Overvejelserne om denne administrations fremtidige struktur skete i et udvalg med repræsentanter for de berørte institutioner på vejområdet og disses personale. Udvalgets arbejde resulterede i et forslag om at samle vejdirektoratet, statens vejlaboratorium og vejdata-laboratoriet i en enhedsorganisation, hvori specielt vejlaboratoriet skulle indgå i et institut for metode og udvikling under den nye vejadministration. Udvalgets indstilling, som jeg har tiltrådt, giver væsentlige rationaliseringsmuligheder og betragtelig bedre muligheder for at styrke det veforskningsarbejde, der kan have relation til sikkerheds-